

Udvidelsesmulighed for disse Retters Vedkommende, og den naas paa billigste Maade gennem Konstitution. Konstitution ved Landsretterne er endvidere et fortræffeligt Led i Dommernes Uddannelse og er ogsaa af den Grund noget, som man maa ønske bibeholdt.

Konstitution i Højesteret er derimod en meget betænkelig Ting, selv om det kun skal gøres, saaledes som det er foreslaaet i Sygdomsforfald eller andet Forfald for Højesteretsdommere. Saaledes som det er nu, øver Højesteret faktisk en ret betydelig Indflydelse paa, hvem der bliver Dommer i denne Ret, og det anser jeg for at være af det gode. Hvis det bliver saaledes, at Ministeriet skal kunne konstituere, vil Ministeriet sikkert handle ud fra sine egne Synspunkter. Alt, hvad man kender af Justitsministeriets Praksis paa dette Omraade, peger meget bestemt paa, at Ministeriet ved sine Konstitutioner altid handler ud fra Ministeriets Synspunkt, og Konstitutionen vil derfor finde Sted af den Mand, som efter Ministeriets Opfattelse er den rette. Naar han saa har siddet i Højesteret, maaske et halvt eller $\frac{3}{4}$ Aar, og der bliver en Plads ledig, vil Ministeriet sige, som det har sagt saa længe med Hensyn til de andre Retter: den Mand har været konstitueret i det Embede og har derfor et naturligt Krav paa, at det nu bliver ham, der rykker ind. Og saa bliver Prøvevoteringen, som vel skal bibeholdes, en fuldkommen Formalitet; thi man vil ikke kunne tænke sig, at Højesteret vil kunne sige om en Mand, der har siddet deroppe $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Aar, at han ikke er i Stand til at deltage i Rettens Arbejde.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger angaaende Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret. Det ærede Medlem Hr. Zahle har ført et Forsvar for den offentlige Votering, der efter min Mening er af en meget beklagelig Art, og han har rettet nogle Angreb paa Højesterets Afgørelser. Nu maa naturligvis Højesteret finde sig i og finde sig i med godt Humør, at man kritiserer dens Afgørelser. Det er en ganske naturlig og rimelig Ting, og Højesterets Afgørelser er som al anden Retfærdighed, der udøves her i Landet, Menneskeværk og derfor befængt med Fejl ligesom alt andet Menneskeværk. Intet System vil kunne sikre imod, at der begaas Fejl. Men den Form, hvorunder det ærede Medlem angreb disse Højesteretsafgørelser, maa jeg for mit Vedkommende beklage.

Det ærede Medlem vendte sig mod det, der er udtalt af en Højesteretsdommer, at den hemmelige Votering ikke har givet

Anledning til nogen Klage eller Misfor nøjelse eller noget i den Retning. Det sagde det ærede Medlem, var urigtigt, og han nævnte den Folkestemning, der havde rejst sig mod Højesteret ved visse Lejligheder i Provisoricaarene. Det var, sagde det ærede Medlem, altsaa et Bevis paa, at der har været Uvillie mod den hemmelige Afstemning.

Nej, det er slet ikke noget Bevis derfor, det er Bevis for, at Offentligheden, hvis det ærede Medlems Fremstilling er rigtig, var utilfreds med disse Afgørelser; men det har intet at gøre med Spørgsmaalet: offentlig Votering eller hemmelig Votering. Det har det kun, hvis man er saa dristig at gøre det, som det ærede Medlem gjorde, nemlig paastaa, at de Dommere, der den Gang sad i Højesteret, stemte mod deres bedre Overbevisning. Det turde dog alligevel være at komme for langt ud eller for langt ned, maa jeg maaske hellere sige.

Det ærede Medlem har ikke ført Skygge af Bevis for, at denne Paastand er rigtig. Han har kæmpet med Insinuationer og Formodninger om, hvorledes Stemmetallet var i Højesteret. Disse Formodninger kommer frem, hver Gang der har været en eller anden større principiel Afgørelse i Højesteret; men anstændigvis kan man ikke kæmpe med Formodninger, og det forekommer mig, at denne Talerstol skulde være fritaget for, at man med Formodninger kæmper mod Højesteret. Formodninger er jo ikke andet end Sladder, kort og godt, det er det, der paa Dansk hedder Sladder.

Jeg beklager dette saa meget mere, som jeg i og for sig maa sige, at jeg tror, at den offentlige Votering egentlig vilde være det rette. Derfor beklager jeg i høj Grad hele den Argumentation, som det ærede Medlem har været inde paa, thi han kunde efter min Mening ikke have gjort det bedre, hvis han havde ønsket at give Bestemmelsen Gift. Naar det ærede Medlem begyndte med at give Højesteret Karakter og særlig fremhævede to bestemte Medlemmer af Højesteret som særlig udmærkede Folk, saa er det netop et levende Bevis paa en af Betænkelighederne ved den offentlige Votering, thi det er netop det, der ikke maa finde Sted. Det vilde netop være det uheldigste af alt, hvis man kom ind paa at give Højesteretsdommerne Karakterer, hvis f. Eks. „Politiken“ sagde: Dette er en fremragende Dommer, hvis „Social-Demokraten“ sagde: Dette er en fremragende Dommer, og hvis „Berlingske Tidende“ sagde: Dette er en fremragende Dommer. Nej, alt dette er netop en Fare, og hvis man er